

โกรกกะทิง

- ๒๕ -

ละครวิทยุ บทประพันธ์ของ สก กุรมะโรหิต
แสดงทางวิทยุกระจายเสียง ท.ท.ท. โดย คณะณกาวดี
วันที่ ๕ ธันวาคม ๒๕๐๐ เวลา ๙.๑๕ น.

(คนตรี)

- สงศรี คุณไกรสรหรือ นี คุณไกรสรมาหรือ เอ๊ะ ละไรกัน
- เบิ้ม คุณควรจะชอบมาก ๆ ไม่ใช่หรือคุณสงศรี คุณก็อยากจะทำตัวจ๋า จะไต่จับตัวผม
ส่งโรงพัก ไปเปิดประตูรับเข้ามาสิ ผมก็อยากจะทำตัวจ๋าเหมือนกัน
- สงศรี แก่อย่างวคี้ นายเบิ้ม
- เบิ้ม ไม่อย่างนี้ นี่พูดจริง ๆ เมื่อกี้คุณพูดว่าจะเอาผมส่งตำรวจ นี่ตำรวจก็มาแล้ว ก็ให้
เขาเข้ามาเอาตัวผมไปสิ เอาไหมละ
- สงศรี อ่าพุดมาก คนอย่างแก ฉันส่งตำรวจได้วันยังค่ำ แต่ไม่ใช่วันนี้ ฉันยังมีธุระจะพูด
กับแกอีกมาก
- เบิ้ม นั้นแน่ ไหมละ ^{ซึก 18v} นึกแล้วเชื่อว่าคุณไม่กล้า
- สงศรี นี่ นายเบิ้ม แก่อย่างมาคี่ปากกับฉันหย่อยเลย โน่น เข้าไปห้องโน่น ฉันให้โอกาส
แกออกไปได้ ห้องโน่นมีประตูออกหลังบ้าน
- เบิ้ม อ้อ คุณจะให้ผมหนี ยังงั้นหรือ นึกว่าจะจับผมส่งตำรวจเสียอีก พุทโธ ไหนว่า
จะโทรศัพท์เรียกตำรวจ นี่ตำรวจก็มาแล้ว คุณกลับจะให้ผมหนี ไม่เข้าใจเลย พังใจ
- สงศรี อ่าพุดมาก ไปห้องโน่น เร็ว
- เบิ้ม (หัวเราะ) ผมจะออกไปเพื่อคุณหลอกนะ ไม่ใช่เพื่อผม

(เสียงเบิ้มเดินเข้าไปในห้อง เปิด ปิด ประตู)

- สงศรี แจ่ม เชิญคุณไกรสรเข้ามา

(เสียงผีเท่าแจ่ม เสียงผีเท่าโกรสรเข้ามา)

สงศรี เชิญคะ แหมวันนี้ท่านสารวัตรมาถึงบ้านคิฉันได้ เชิญนั่งชื่ะ

โกรสร ไม่ได้พบกันหลายวัน คุณคงคิดว่าผมมาเรื่องคดีคุณว่อง ไซ้ไหม

สงศรี ก็...ไม่ทราบนี่คะ มีอะไรหรือคะ

โกรสร มีนิคหน้อย คุณจะร่วมมือกับผมหน้อยได้ไหม

สงศรี ร่วมมืออะไรคะ

โกรสร เรื่องคุณนรา คุณนราถูกจับเรียกค่าไถ่ คุณทราบคิ

สงศรี ะ คิฉันทราบ คุณนราหายไปทีบางแสน

โกรสร ไม่ได้หาย หายกับถูกจับไม่เหมือนกัน คุณเป็นคนพาคุณนราออกไปในทะเลเพื่อให้
ถูกจับ ไซ้ไหม

สงศรี ท่านสารวัตรเอาที่ไหนมาพูดคะ คิฉันหรือคะจะพาคุณนราไปให้ถูกจับ

โกรสร เหตุผลมันตัวคุณมาก คุณเป็นหลานขุนเสนา ขุนเสนาเป็นตัวละครในเรื่องนี้ คุณจะ
ปฏิเสธว่าไม่รู้เห็นด้วย ผมว่าไม่มีใครเชื่อ แต่ผมรู้คิว่า คุณไม่เต็มใจให้คุณนราถูกจับ
คุณไม่มีเจตนา

สงศรี บางทีท่านสารวัตรจะเป็นตำรวจคนเดียวที่เข้าใจคิฉัน

โกรสร งั้นหรือ (หัวเราะ) ถูกแล้ว ผมเข้าใจคุณ คุณไม่มีเจตนาจะให้คุณนราถูกจับ
แต่ไม่มีใครเขาเชื่อหรอก นอกจากผม

สงศรี คิฉันทราบคิว่าไม่มีใครเชื่อ คิฉันบริสุทธิ์จริง ๆ คิฉันกำลังแย

โกรสร คุณจะให้ผมช่วยคุณไหม คุณสงศรี

สงศรี (อย่างแปลกใจ) ท่านสารวัตรจะช่วยคิฉันหรือคะ

โกรสร ผมช่วยคุณแน่ ถ้าคุณช่วยผม

สงศรี ถ้าคิฉันช่วย ท่านสารวัตร (นิ่งคิดอย่างแปลกใจ) ช่วยอะไรคะ

โกรสร ช่วยบอกว่า ของเสียเล่าอยู่ที่ไหน ผมรู้ว่าคุณนราถูกขังอยู่ที่นั่น

สงศรี คิฉันไม่ทราบนี่คะ

- ไกรสร คุณรู้จักสมุนเสียเล่าคนที่ชื่อ เต็ม โหม
- สงศรี เต็ม...(นิ่ง)
- ไกรสร นั่นแหละ เจ้าเต็มคนนั่นแหละ คุณต้องรู้จักชื่อนี้
- สงศรี (นิ่ง)
- ไกรสร คุณอย่าปดมดึกกว่า เราอย่าเสียเวลา ผมต้องการช่วยคุณนราควน คุณเองก็ตง
ไม่ยากให้คุณนราตาย จริงไหม คุณรู้จักนายเต็ม คุณใช้ให้นายเต็มไปพบคุณนรา
เพื่อช่วยคุณนรา ผมรู้ดี
- สงศรี ท่านสรวทรรู้ไฉน
- ไกรสร รู้จากศพนายเต็ม
- สงศรี ศพนายเต็ม นายเต็มตายแล้วหรือคะ (ตกใจ)
- ไกรสร ถูกเสียเล่ายังทิ้งน้ำ เราพบศพ แล้ว...พบจดหมายคุณนราด้วย จึงได้รู้เรื่องราว
คุณใช้ให้นายเต็มไปพบคุณนรา
- สงศรี คะ คิดนใช้ไป แท้ก็เพื่อช่วยคุณนรา
- ไกรสร ถูกแล้ว เพราะเหตุนี้แหละ ผมจึงรู้ว่าคุณไม่มีเจตนาจะส่งตัวคุณนราไปให้ขุนเสนาจับ
นี่ คุณสงศรี เรามาพูดคุยกันด้วยเหตุผลดีกว่าผมจะกินคุณไว้เป็นพยาน คุณไม่ต้อง
เคืองอะไรทั้งนั้น คุณบอกผมค่าเสียว่า ชองเสียเล่าอยู่ที่ไหน
- สงศรี โห่ คิดนไม่ทราบจริง ๆ นะคะ
- ไกรสร หมายความว่า คุณไม่ร่วมมือกับผม
- สงศรี ร่วมชีคะ ทำไมจะไม่ร่วม แต่คิดนไม่ทราบจริง ๆ ถ้าคิดนทราบ คิดนก็คงบอกตำรวจ
เสียนานแล้ว คิดนมีวิธีบอกทั้งหลายอย่าง อย่างน้อยบัยตรสนเทห์กับบอกได้
- ไกรสร แล้วนายเต็มไม่บอกคุณบ้างเลยหรือว่าชองเสียเล่าอยู่ที่ไหน
- สงศรี เปล่าเลยคะ มันไม่กล้าพูดหรอกคะ เพราะมันกลัว
- ไกรสร แต่ทำไมมันถึงกลัว จะกล้าพูดกับตำรวจละ

- ส่งศรี ก็คิดนึกสินบนมันถึงหมื่นบาท มันได้เงินแล้ว มันถึงจะกล้าพูด คิดฉันไม่มีเงินให้มัน มันก็ไม่กล้าบอกฉัน แล้วอีกประการหนึ่ง มันกลัวฉันจะหักหลังมัน รีบไปบอกตำรวจเสียก่อน มันก็จะไม่ได้เงิน
- ไกรสร เหตุผลของคุณฟังได้ นี่คุณไม่รู้จักจริงๆหรือว่า ชองอยู่ที่ไหน
- ส่งศรี ไม่ทราบจริง ๆค่ะ ถ้าฉันทราบ ฉันคงบอกคุณแน่
- ไกรสร เอาละ ผมเชื่อ แล้วคุณมีทางอะไรบ้างจะช่วยผม
- ส่งศรี (นิ่งคิด) คิดฉันจะพยายามค่ะ
- ไกรสร คุณรู้จักเสียเล้ามานานไม่ใช่หรือ
- ส่งศรี รู้จักค่ะ รู้จักเพราะคุณว่อง แต่ฉันไม่ชอบหน้ามัน มันขี้โกง มันเองก็ทะเลาะกับคุณว่องบ่อย ๆ
- ไกรสร คุณคิดใหม่ว่า เสียเล้าฆ่าคุณว่อง
- ส่งศรี (นิ่ง) เอ...คิด...เอ...ก็อยากจะคิดเหมือนกันค่ะ
- ไกรสร เพราะเหตุใดถึงอยากจะคิด
- ส่งศรี เพราะเสียเล้าเกลี้ยคุณว่องมากจนหลัง ๆ ก็ไล่เรื่องเชิงดีนั่นแหละค่ะ คุณว่องไม่ยอมให้มันเอาเปรียบ มันก็โกรธ
- ไกรสร ตามจริง ๆเถอะคุณส่งศรี คนที่ได้ยิงคุณออกมาจากห้องคุณว่องคือนั่นนะ ใครกันนะ
- ส่งศรี (นิ่งฟัง)
- ไกรสร คุณไม่กล้าบอกใช่ไหม
- ส่งศรี คิด...เอ...ก็ได้เรียนให้ทราบแล้วนี่คะ ว่าฉันไม่รู้จัก
- ไกรสร คุณแน่ใจว่าคุณไม่รู้จักคนที่ได้ยิงคุณหรือว่าคุณกลัวอิทธิพลเขา คุณฟัง ถึงจะไม่กล้าพูด
- ส่งศรี คิด...เอ...ไม่รู้จักค่ะ
- ไกรสร แน่ะ
- ส่งศรี แน่ะ

- ไกรสร คุณจำหนามันไข่ไหม
- สงศรี ก็พอจะจำได้ค่ะ
- ไกรสร คุณคิดใหม่ว่า มันอาจเป็นลูกสมุนเสียเล่าก็ได้ ผมหมายความว่าเสียเล่าจางมันให้มายิง
- สงศรี ก็...อาจจะเป็นได้ค่ะ
- ไกรสร เสียเล่าควรจะมีชื่อคุณว่าไข่ไหมในความคิดของคุณ
- สงศรี ได้ค่ะ
- ไกรสร คุณรู้จักแหล่งที่ไปของเสียเล่าบ้างไหม
- สงศรี แหล่งที่ไป หมายถึงบ้านที่เสียเล่าชอบไปไข่ไหมคะ
- ไกรสร ครับ ถูกแล้ว
- สงศรี แหม คิดฉันไม่ค่อยทราบหรอกค่ะ แต่ฉันรู้ว่า ใครบ้างที่ทราบ
- ไกรสร ใคร ?
- สงศรี นายเบิ้มค่ะ
- ไกรสร นายเบิ้มหรือ ผมกำลังหาตัวอยู่ที่เดียว ตั้งแต่คุณว่างกาย นายเบิ้มหลบเงิบไปที่เดียว คุณคิดว่าผมจะพบนายเบิ้มได้ที่ไหน
- สงศรี คิดัน...เล...คิดันคิดว่า...เล... (ถูกกัก)
- ไกรสร ว่ายังงัยครับ
- สงศรี คิดันก็ไม่ทราบค่ะ ว่าจะพบนายเบิ้มได้ที่ไหน
- ไกรสร คุณไม่เคยพบนายเบิ้มเลยหรือตั้งแต่วันที่คุณยิงมันที่บางแสน
- สงศรี ไม่เคยพบเลยคะ
- ไกรสร คุณคิดว่าจะพบบันไข่บ้างไหม
- สงศรี ก็...ไม่ทราบนี่คะ
- ไกรสร คุณรู้จักบ้านมันไหม

ส่องศรี ไม่รู้จักคะ
 ไกรสร คุณคิดใหม่ว่ามันจะมาชูคุณเล็ก
 ส่องศรี ก็..ไม่ทราบนี่คะ
 ไกรสร มันมาชูคุณเรื่องอะไร
 ส่องศรี ที่บางแสนหรืคะ ท่านสารวัตรทราบได้อย่างไรคะว่ามันมาชู
 ไกรสร ผมเป็นตำรวจ (หัวเราะ)
 ส่องศรี ตำรวจช่างหุ่ตากว้างเสียจริง ๆ นะคะ
 ไกรสร ครับ ลาชีพของผม มันมาชูคุณเรื่องอะไร
 ส่องศรี เรื่องคิดกันไปเล่นมั่วคะ
 ไกรสร เล่นมั่ว ทำไม
 ส่องศรี ก็..คุณลาไม่ชอบคะ มันรู้ว่าคุณลาไม่ชอบ มันก็มาชูคิดกันว่า จะบอกคุณลา
 ไกรสร มันจะเอาเงินจากคุณไชไหม
 ส่องศรี ไชคะ แต่คิดไม่ไหว
 ไกรสร แล้วมันฟ้องคุณลาคุณหรืเลเปล่า
 ส่องศรี ก็ไม่เห็นมันฟ้องนี่คะ
 ไกรสร แปลก เล่นมั่วก็ชู เรื่องมันเล็กเหลือเกิน
 ส่องศรี ก็คุณเลอะคะ เรื่องนี้เกี่ยวเท่านั้น
 ไกรสร เอาละครับ ผมจะตลกกลับ ขอฝากเรื่องช่องใต้เท้าด้วย ถ้าคุณได้เท้าอะไรมาบ้าง
 ช่วยบอกให้ผมทราบด้วยนะคะ
 ส่องศรี คะ

(เสียงฝีเท้าไกรสรเดินออกไป เปิด ปิด ประตู)

(เสียงเบ้มเปิดประตูห้องเดินออกมา)

เบิ้ม คุณพุด เก่งพิลึก ผมไม่เคยเห็นคุณเล่นมาสักที

สังศรี แกลยาลวกเก่งนักเลย นายเบิ้ม แกควรจะลอกจากบ้านฉันได้แล้ว

เบิ้ม *พูด* ผมอยากจะลอกจากจะไป แต่ลอกมากก็จะเจอคุณसारวัตรแก่เข้าเท่านั้นเอง
คุณอยากให้ผมลอกมาเจตารวจไหมละ

สังศรี บ้า

เบิ้ม *หัวเราะ* ล้าว ก็ไหนคุณจะโทรศัพท์เลาตำรวจมาจับผม นี่สารวัตร เขาก็มาถึงที่บ้าน คุณทำไม
ถึงไม่ให้จับผมละ คุณกลัวผมจะพูดไซ้ไหม

สังศรี นี่นายเบิ้ม ฉันให้หมิ่นท่า แกจะเลาหรือไมเลา ถ้าไม่เลาก็ลอกไปจากบ้านฉัน

เบิ้ม ถ้าผมพูด คุณก็คิดรางวัลปีแปดอย่างน้อย ผมคิด ปีละห้าพันเท่านั้น เกินละสิร้อยกว่า
ถูกที่สุดเที่ยวคุณ สิบปีเป็นเงินห้าหมื่นพอดี

สังศรี ห้าหมื่น

เบิ้ม ตริบ ห้าหมื่น ผมให้เวลาคุณนอนคิดอีกเจ็ดวัน ถ้าคุณปฏิเสธ ผมจะไปบอกตำรวจ

(คนตรี)

โกรกกะทิง

- ๒๕ -

ละครวิทยุ บทประพันธ์ของ สก กรุมะโรทิต
แสดงทางวิทยุกระจายเสียง ท.ท.ท. โดย คณะณกาวลี
วันที่ ๕ ธันวาคม ๒๕๐๐ เวลา ๙.๑๕ น.

(คนตรี)

- ส่งศรี คุณไกรสรหรือ นี่ คุณไกรสรมาหรือ เอ๊ะ อะไรกัน
- เบิ้ม คุณควรจะชอบมาก ๆ ไม่ใช่หรือคุณส่งศรี คุณก็เลยากจะพบตำรวจ จะได้จับตัวผม
ส่งโรงพัก ไปเปิดประตูรับเข้ามาสิ ผมก็เลยากพบตำรวจเหมือนกัน
- ส่งศรี แกลย่าวคดีย นายเบิ้ม
- เบิ้ม ไม่อวคดีย นี่พูดจริง ๆ เมื่อกี้คุณพูดว่าจะเอาผมส่งตำรวจ นี่ตำรวจก็มาแล้ว ก็ให้
เขาเข้ามาเอาตัวผมไปสิ เอาไหมละ
- ส่งศรี ออย่าพูดมาก คนอย่างแก ฉันส่งตำรวจไคว้นยังคำ แต่ไม่ใช่วันนี้ ฉันยังมีธุระจะพูด
กับแกอีกมาก
- เบิ้ม นั้นแน่ ไหมละ นึกแล้วเชื่อว่าคุณไม่กล้า
- ส่งศรี นี่ นายเบิ้ม แกลย่าวคดียปากกับฉันหย่อยเลย โน่น เข้าไปห้องโน่น ฉันให้โอกาส
แกออกไปได้ ห้องโน่นมีประตูออกหลังบ้าน
- เบิ้ม อ้อ คุณจะให้ผมหนี ยงั่นหรือ นึกว่าจะจับผมส่งตำรวจเสียอีก พุทโธ ไหนว่า
จะโทรศัพท์เรียกตำรวจ นี่ตำรวจก็มาแล้ว คุณกลับจะให้ผมหนี ไม่เข้าใจเลย
- ส่งศรี ออย่าพูดมาก ไปห้องโน่น เร็ว
- เบิ้ม (หัวเราะ) ผมจะออกไปเพื่อคุณหรอกนะ ไม่ใช่เพื่อผม

(เสียงเบิ้มเดินเข้าไปในห้อง เปิด ปิด ประตู)

- ส่งศรี แจ่ม เชิญคุณไกรสรเข้ามา

(เสียงผีเท้าแจ่ม เสียงผีเท้าโกรสรเข้ามา)

- สงศรี เชิญค่ะ แหมวันนี้ท่านสารวัตรมาที่บ้านดิฉันได้ เชิญนั่งชื่ะ
- โกรสร ไม่ได้พบกันหลายวัน คุณคงคิดว่าผมมาเรื่องคดีคุณว่อง ไซ้ไหม
- สงศรี ก็...ไม่ทราบนี่คะ มีอะไรหรือคะ
- โกรสร มีนิดหน่อย คุณจะร่วมมือกับผมหน่อยได้ไหม
- สงศรี ร่วมมืออะไรคะ
- โกรสร เรื่องคุณนรา คุณนราถูกจับเรียกค่าไถ่ คุณทราบคิ
- สงศรี ค่ะ ดิฉันทราบ คุณนราหายไปทีบางแสน
- โกรสร ไม่ได้หาย หายกับถูกจับไม่เหมือนกัน คุณเป็นคนพาคุณนราออกไปในทะเลเพื่อให้
ถูกจับ ไซ้ไหม
- สงศรี ท่านสารวัตรเอาที่ไหนมาพูดคะ ดิฉันหรือคะจะพาคุณนราไปให้ถูกจับ
- โกรสร เหตุผลมันตัวคุณมาก คุณเป็นหลานขุนเสนา ขุนเสนาเป็นตัวละครในเรื่องนี้ คุณจะ
ปฏิเสธว่าไม่รู้เห็นด้วย ผมว่าไม่มีใครเชื่อ แต่ผมรู้ดีว่า คุณไม่เต็มใจให้คุณนราถูกจับ
คุณไม่มีเจตนา
- สงศรี บางทีท่านสารวัตรจะเป็นตำรวจคนเกี้ยวที่เข้าใจดิฉัน
- โกรสร งั้นหรือ (หัวเราะ) ถูกแล้ว ผมเข้าใจคุณ คุณไม่มีเจตนาจะให้คุณนราถูกจับ
แต่ไม่มีใครเชื่อเขาเชื่อหรือก นอกจากผม
- สงศรี ดิฉันทราบดีว่าไม่มีใครเชื่อ ดิฉันบริสุทธิ์จริง ๆ ดิฉันกำลังแย
- โกรสร คุณจะให้ผมช่วยคุณไหม คุณสงศรี
- สงศรี (อย่างแปลกใจ) ท่านสารวัตรจะช่วยดิฉันหรือคะ
- โกรสร ผมช่วยคุณแน่ ถ้าคุณช่วยผม
- สงศรี ถ้าดิฉันช่วย ท่านสารวัตร (นิ่งคิดอย่างแปลกใจ) ช่วยอะไรคะ
- โกรสร ช่วยบอกว่า ขอลงเสียเล่าอยู่ที่ไหน ผมว่าคุณนราถูกขังอยู่ที่นี่
- สงศรี ดิฉันไม่ทราบนี่คะ

- โกธรสร คุณรู้จักสมุนเสียเล้าคนที่ชื่อ เติม ไหม
- สงศรี เติม...(นิ่ง)
- โกธรสร นั่นแหละ เจ้าเติมคนนั้นแหละ คุณคงรู้จักชื่อนี้
- สงศรี (นิ่ง)
- โกธรสร คุณอย่าปิดผมตึกว่า เราอย่าเสียเวลา ผมต้องการช่วยคุณนราคว้น คุณเองก็ตง
ไม่ยากให้คุณนราตาย จริงไหม คุณรู้จักนายเติม คุณใช้ให้นายเติมไปพบคุณนรา
เพื่อช่วยคุณนรา ผมรู้ก็
- สงศรี ท่านสรวรวัตรรู้ไฉน
- โกธรสร รู้จากศพนายเติม
- สงศรี ศพนายเติม นายเติมตายแล้วหรือคะ (ตกใจ)
- โกธรสร ถูกเสียเล้ายังทิ้งน้ำ เราพบศพ แล้วก..พบจดหมายคุณนราด้วย จึงได้รู้เรื่องราว
คุณใช้ให้นายเติมไปพบคุณนรา
- สงศรี ค่ะ คิฉินใช้ให้ไป แค่นี้เพื่อช่วยคุณนรา
- โกธรสร ถูกแล้ว เพราะเหตุนี้แหละ ผมจึงรู้ว่าคุณไม่มีเจตนาจะส่งตัวคุณนราไปให้ขุนเสนาจับ
นี่ คุณสงศรี เรามาพูดกันด้วย เหตุผลตึกว่าผมจะกันคุณไว้เป็นพยาน คุณไม่ต้อง
เกรงอะไรทั้งนั้น คุณบอกผมคำเดียวว่า ขงเสียเล้าอยู่ที่ไหน
- สงศรี โห่ คิฉินไม่ทราบจริง อนุะคะ
- โกธรสร หมายความว่า คุณไม่ร่วมมือกับผม
- สงศรี ร่วมสิคะ ทำไมจะไม่ร่วม แคคิฉินไม่ทราบจริง ๆ ถ้าคิฉินทราบ คิฉินก็คงบอกตำรวจ
เสียนานแล้ว คิฉินมีวิธีบอกทั้งหลายอย่าง อย่างน้อยบิทรสนเท่ก็บอกได้
- โกธรสร แล้วนายเติมไม่ได้บอกคุณบ้างเลยหรือว่าขงเสียเล้าอยู่ที่ไหน
- สงศรี เป่ละเลยคะ มันไม่กล้าพูดหรอกคะ เพราะมันกลัว
- โกธรสร แคทำไมมันถึงกลัว จะกล้าพูดกับตำรวจละ

- สงคริ ก็คิดนึกคิดสินบนมันถึงหมื่นบาท มันได้เงินแล้ว มันถึงจะกล้าพูด คิดฉันไม่มีเงินให้มัน มันก็ไม่กล้าบอกฉัน แล้วสักปีประการหนึ่ง มันกลัวฉันจะหักหลังมัน รีบไปบอก ตำรวจเสียก่อน มันก็จะไม่ได้เงิน
- ไกรสร เหตุผลของคุณฟังได้ นี่คุณไม่รู้จัก ทุหรือว่า ของอยู่ที่ไหน
- สงคริ ไม่ทราบจริง ๆค่ะ ถ้าฉันทราบ ฉันต้องบอกคุณแน่
- ไกรสร เలాละ ผมเชื่อ แล้วคุณมีทางอะไรบ้างจะช่วยผม
- สงคริ (นิ่งคิด) คิดฉันจะพยายามค่ะ
- ไกรสร คุณรู้จักเสียเล้ามานานไม่ใช่หรือ
- สงคริ รู้จักค่ะ รู้จักเพราะคุณว่อง แต่ฉันไม่ชอบหน้ามัน มันขี้โกง มันเองก็ทะเลาะกับ คุณว่องบ่อย ๆ
- ไกรสร คุณคิดใหม่ว่า เสียเล้าฆ่าคุณว่อง
- สงคริ (นิ่ง) เอ้อ...คิด...เอ้อ...ก็อยากจะคิดเหมือนกันค่ะ
- ไกรสร เพราะเหตุใดถึงอยากจะคิด
- สงคริ เพราะเสียเล้าเกลียดคุณว่องมากตอนหลัง ๆ ก็ไฉ่เรื่องแข็งสู้มันแหละค่ะ คุณว่องไม่ยอมให้มันเอาเปรียบ มันก็โกรธ
- ไกรสร ตามจริง ๆเถอะคุณสงคริ คนที่ได้ยิงคุณออกมาจากห้องคุณว่องคือนั่นนะ ไกรกันนะ
- สงคริ (นิ่งอึ้ง)
- ไกรสร คุณไม่กล้าบอกใช่ไหม
- สงคริ คิด...เอ้อ...ก็ได้เรียนให้ทราบแล้วนี่ค่ะ ว่าฉันไม่รู้จัก
- ไกรสร คุณแน่ใจว่าคุณไม่รู้จักคนที่ได้ยิงคุณหรือว่าคุณกลัวอิทธิพลเขา คุณจึงถึงไม่กล้าพูด
- สงคริ คิด...เอ้อ ...ไม่รู้จักค่ะ
- ไกรสร แน่นะ
- สงคริ แน่ค่ะ

- ไกรสร คุณจำหนามันได้ไหม
- สงศรี ก็พอจะจำได้ค่ะ
- ไกรสร คุณคิดใหม่ว่า มันอาจเป็นลูกสมุนเสียได้ก็ได้ ผมหมายความว่าเสียแล้วจางมันให้มายิง
- สงศรี ก็...อาจจะเป็นได้ค่ะ
- ไกรสร เสียแล้วควรจะทำคุณว่องไค้ใหม่ในความคึกของคุณ
- สงศรี ได้ค่ะ
- ไกรสร คุณรู้จักแหล่งที่ไปของเสียแล้วบ้างไหม
- สงศรี แหล่งที่ไป หมายถึงบ้านที่เสียแล้วชอบไปใช้ไหมคะ
- ไกรสร คริบ ถูกแล้ว
- สงศรี แหม คิดฉันไม่ค่อยทราบหรอกค่ะ แต่ฉันรู้ว่า ใครบ้างที่ทราบ
- ไกรสร ใคร ?
- สงศรี นายเบิ้มค่ะ
- ไกรสร นายเบิ้มหรือ ผมกำลังหาตัวอยู่ที่เดียว ตั้งแต่คุณว่องตาย นายเบิ้มหลบเงิบไปที่เดียว คุณคิดว่าผมจะพบนายเบิ้มได้ที่ไหน
- สงศรี คิดฉัน...เออ...ฉันคิดว่า...เออ... (ถูกกัก)
- ไกรสร ว่ายังงัยคริบ
- สงศรี คิดฉันก็ไม่ทราบค่ะว่าจะพบนายเบิ้มได้ที่ไหน
- ไกรสร คุณไม่เคยพบนายเบิ้มเลยหรือตั้งแต่วันที่คุณยิงมันที่บางแสน
- สงศรี ไม่เคยพบเลยค่ะ
- ไกรสร คุณคิดว่าจะพบบันไค้บ้างไหม
- สงศรี ก็...ไม่ทราบนี่คะ
- ไกรสร คุณรู้จักบ้านมันไหม

- สงครี ไม่รู้จักคะ
- ไกรสร คุณคิดใหม่ว่ามันจะมาชูคุณเล็ก
- สงครี ก็..ไม่ทราบนี่คะ
- ไกรสร มันมาชูคุณเรื่องอะไร
- สงครี ที่บางแสนหรือคะ ท่านสารวัตรทราบได้อย่างไรคะว่ามันมาชู
- ไกรสร ผมเป็นตำรวจ (หัวเราะ)
- สงครี ตำรวจช่างหูตากว้างเสียจริง ๆ นะคะ
- ไกรสร ครับ อาชีพของผม มันมาชูคุณเรื่องอะไร
- สงครี เรื่องคิดกันไปเล่นมั่วคะ
- ไกรสร เล่นมั่ว ทำไม
- สงครี ก็..คุณอาไม่ชอบคะ มันรู้ว่าคุณอาไม่ชอบ มันก็มาชูที่ดินว่าจะบอกคุณอา
- ไกรสร มันจะเอาเงินจากคุณไชใหม่
- สงครี ไช้คะ แต่ที่ดินไม่ให้
- ไกรสร แล้วมันฟ้องคุณอาคุณหรือเปล่า
- สงครี ก็ไม่เห็นมันฟ้องนี่คะ
- ไกรสร แปลก เล่นมั่วก็ชู เรื่องมันเล็กเหลือเกิน
- สงครี ก็ดูเถอะคะ เรื่องนิดเดียวเท่านั้น
- ไกรสร เอะละครับ ผมจะทอ้งกลับ ขอฝากเรื่องข้อใจเล่าด้วย ถ้าคุณได้เ้าอะไรมาบ้าง ช่วยบอกให้ผมทราบด่วนด้วยนะ
- สงครี คะ

(เสียงผีเข้าไกรสรเดินออกไป เปิด ปิด ประตู)

(เสียงเบ้มเปิดประตูทองเดินออกมา)

- เบิ้ม คุณพูดเก่งพิลึก ผมไม่เคยเห็นคุณเด่นมาสักที
- สงศรี แกอย่าอวดเก่งนักเลย นายเบิ้ม แกควรจะออกจากบ้านฉันได้แล้ว
- เบิ้ม ผมอยากจะลอกจากจะไป แกออกมาทีไรจะเจอคุณสารวัตรแกเข้าเท่านั้นเอง
- คุณอยากให้คุณออกมาเจอตำรวจไหมละ
- สงศรี บ้า
- เบิ้ม ลาว ก็ไหนคุณจะโทรศัพท์เล่าตำรวจมาจับผม นี่สารวัตรเขาก็ดำรงที่บ้าน คุณทำไมถึงไม่ให้จับผมละ คุณกลัวผมจะพูดไข่ม
- สงศรี นี่นายเบิ้ม ฉันให้หมิ่นหา แกจะเอาหรือไม่เอา ถ้าไม่เอา ก็ออกไปจากบ้านฉัน
- เบิ้ม ถ้าผมพูด คุณคิดตรางสิบปีเป็นอย่างน้อย ผมคิด ปิดะห้าพันเท่านั้น เกินละสิร้อยกว่า
- ถูกที่สุดเหียวคุณ สิบปีเป็นเงินห้าหมื่นพลี
- สงศรี ห้าหมื่น
- เบิ้ม ตริบ ห้าหมื่น ผมให้เวลาคุณนอนคิดอีกเจ็ดวัน ถ้าคุณปฏิเสธ ผมจะไปบอกตำรวจ

(คนตรี)